

רע"פ 8822/16 - עמרם בן עזרי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8822/16

לפני: המבקש:
כבוד השופט א' שהם
עמרם בן עזרי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 26.10.2016, שניתן על ידי כב' השופטים ד' ברלינר- שופטת בכירה; ג' רביד; ו-ש' יניב

בשם המבקש: עו"ד אחיקם גריידי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים ד' ברלינר- שופטת בכירה; ג' רביד; ו-ש' יניב), בע"פ 10083-08-16, מיום 26.10.2016, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט צ' עוזיאל - סג"נ), בת"פ 30159-10-12, מיום 18.7.2016.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 8.9.2014, הורשע המבקש, על בסיס הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). בכתב האישום המתוקן נטען, כי ביום 29.2.2012, שמעון מרציאנו (להלן: המתלונן) התקשר למבקש, וביקש ממנו להזיז את רכבו מחנייה ברחוב סדן 3 בחולון. המבקש הגיע למקום, ומשהבחין כי נרשם לו דו"ח חניה, הוא אחז בפניו של המתלונן והכה בהם באמצעות

אגרופו. כתוצאה מכך, נגרמו למתלונן שבר ונפיחות בלסת התחתונה, והוא אושפז במשך 5 ימים בבית חולים. לאחר הרשעתו בעבירה שיוחסה לו, הופנה המבקש לשירות המבחן, לקבלת תסקיר בעניינו.

3. ביום 18.7.2016, ניתן גזר דינו של בית משפט השלום. לצורך קביעת מתחם הענישה ההולם, נתן בית המשפט את דעתו לחומרת העבירה בה הורשע המבקש, כמו גם לנסיבות ביצועה, וכן לנזקים החמורים שנגרמו למתלונן כתוצאה ממעשיו. לאור שיקולים אלו, העמיד בית המשפט את מתחם הענישה על 7 עד 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

לאחר מכן, פנה בית המשפט לבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. במסגרת זאת, נתן בית המשפט את דעתו לשלושת תסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו של המבקש. שני התסקירים הראשונים שהוגשו פירטו בהרחבה את נסיבות חייו של המבקש, שהינו כבן 61, נשוי ואב ל-3 ילדים, ועובד במרפדיה. מתסקירים אלו עולה, כי תחילה המבקש התקשה להתייחס להתנהגותו האלימה, אולם בהמשך הביע נכונות להתחיל בהליך שיקומי, והשתלב, החל מחודש ינואר 2016, בקבוצה לטיפול בעברייני אלימות. במסגרת התסקיר השלישי, מיום 21.6.2016, אשר נועד לבחון את עניינו של המבקש לאחר השתלבותו בטיפול, צוין כי המבקש לקח חלק פעיל בקבוצה לשליטה בכעסים, והביע רצינות ויכולת ליטול אחריות על מעשיו. לאור זאת, ובשים לב לכך שלא נפתחו נגד המבקש תיקים נוספים, שב שירות המבחן על המלצתו מהתסקיר השני, להשית על המבקש ענישה שיקומית, בדמות מאסר מותנה וצו מבחן למשך חצי שנה, וכן תשלום פיצוי למתלונן.

כמו כן, נתן בית המשפט את דעתו לשיקולים נוספים, אשר עומדים לזכותו של המבקש, ובין היתר: היעדרן של הרשעות קודמות בעברו; נטילת אחריות על מעשיו; וחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה.

לאור כל האמור, ובהתחשב בהליך השיקומי המוצלח בו שעבר המבקש, מצא בית המשפט לחרוג לקולה במקצת ממתחם הענישה שנקבע, והשית עליו את העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות; 5 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך 3 שנים, עבירה בה הורשע או כל עבירת אלימות; ותשלום פיצוי למתלונן, בסך של 10,000 ₪. כמו כן, הוטל על המבקש צו מבחן למשך שנה.

4. המבקש לא השלים עם גזר דינו של בית משפט השלום, והגיש ערעור לבית המשפט המחוזי, המכוון כנגד חומרת עונשו. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, בציינו כי "בית משפט קמא הלך כאמור כברת דרך של ממש עם המערער [המבקש] כשקבע מתחם הנע בין 7 ל-20 חודשים", וכי "שפר עליו גורלו של המערער [המבקש] כאשר בית המשפט החליט לסטות מהמתחם שנקבע על ידו והורה על מאסר שאינו מאחורי סורג ובריח". בית המשפט המחוזי הוסיף וציין, כי העונש שהושת על המבקש הינו "מידתי, ראוי ומשקלל נכונה את חומרת העבירה מחד גיסא ואת נסיבותיו האישיות של המערער [המבקש] מאידך גיסא".

הבקשה לרשות ערעור

5. ביום 15.11.2016, הוגשה בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. במסגרת הבקשה, טען המבקש כי העונש שהושת עליו הינו "חמור ביותר", ושגו הערכאות הקודמות "בקובעם מתחם ענישה גבוה מלכתחילה",

וכן "בהתעלמם מנסיבותיו האישיות", כמו גם מ"תהליך השיקום והטיפול, העצום והמורכב שעבר". בהקשר זה, הוסיף המבקש וטען, כי לא ניתן משקל ראוי לשיקולים לקולה בעניינו, כפי שפורטו בבקשה, ובכלל זאת לחלוף 4.5 שנים ממועד ביצוע העבירה, ולהיותו אדם מבוגר, אשר נעדר כל עבר פלילי.

דיון והכרעה

6. דין הבקשה להידחות.

7. כלל ידוע הוא, כי בקשות לרשות ערעור על עניין שנדון והוכרע בשתי ערכאות קודמות, יתקבלו במשורה, ורק במקרים חריגים בהם עולה שאלה משפטית עקרונית רחבת היקף אשר חורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך; או כאשר עולה חשש לעיוות דין חמור או לאי צדק מהותי אשר נגרם למבקש בהליך המשפטי (רע"פ 8743/16 הייב נ' מדינת ישראל (17.11.2016); רע"פ 7665/16 א. סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016); רע"פ 8423/16 דגן נ' מדינת ישראל (9.11.2016)). כמו כן, כאשר מוגשת הבקשה לעניין חומרת העונש, רשות לערער תינתן רק במקרה שבו העונש חורג, באורח מהותי, ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (רע"פ 8280/16 אליהו נ' מדינת ישראל (8.11.2016); רע"פ 7869/16 רבנסרי נ' מדינת ישראל (30.10.2016); רע"פ 7296/16 פלוני נ' מדינת ישראל (21.9.2016)). הבקשה דנן, אשר נסובה כל כולה סביב חומרת עונשו של המבקש, איננה עומדת באמות מידה אלו, ומטעם זה בלבד דינה להידחות.

8. בבחינת למעלה מן הצורך, אוסיף כי גם לגופו של עניין לא מצאתי מקום להתערב בעונש שנקבע על-ידי בית משפט השלום ואושר על ידי בית המשפט המחוזי. נסיבותיו האישיות של המבקש, כמו גם תסקיר המבחן החיובי שסיכם את עניינו, לא נעלמו מעיני בית המשפט, אשר התחשב, כדבעי, בכל השיקולים לקולה שמנה המבקש בבקשתו.

9. אשר על כן, דין הבקשה להידחות. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר בעבודות שירות, אשר נגזר עליו, ביום 5.12.2016, כפי שקבע בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, ט"ז בחשוון התשע"ז (17.11.2016).

שׁוֹפֵט